

Gjærup og Lærer Tanning stak Hovederne sammen henne i et Hjørne og syntes raadville. Der rørte sig efterhaanden nogen Utaalmodighed i Salen. Kun Provst Broberg, der vedvarende følte sig som Centrum for Opmærksomheden, gik lige straalende omkring og trykkede Folk i Haanden.

Men nu aabnedes Døren af selve Værten, og Tyrstrup traadte ind. Hans ualmindelig bekymringsfulde Ansigtssudtryk bragte Samtalen til at standse. Lærer Tanning førte ham til hans Plads ved den øverste Bordende, hvorefter alle satte sig i Tavshed.

Den gamle Jørgen Højbo indledede med en kort Redegørelse for Hensigten med Mødet og gav derpaa Ordet til Rektor Bohse, hvem man paa Gjærups Forslag havde overdraget at føre Hovedslaget mod Enslev. Gjærup selv veg ved saadanne Lejligheder gerne tilbage i sidste Øjeblik paa Grund af Anfægtelser. Med al sin vilde Hævngeerrighed var han et følsomt Menneske, der nok kunde være med til at slibe Vaabnene men helst overlod selve Blodsudgydelsen til andre.

Nu var Rektor Bohse ogsaa den Mand, hvis Ord vilde virke med størst Vægt omkring i Landet. Ganske vist hørte han ikke til Partiets ledende eller prægende Skikkelser. I Grunden var han slet ikke Politiker, og de rigtige gamle Rigsdagsrotter maatte ofte smile af hans Enfoldighed. Det var hans Karakters Uangribelighed, der havde skabt hans Anseelse. Enslev, der til sin Forbitrelse aldrig havde kunnet faa Ram paa ham, kaldte ham for „Bæltedyret“ paa Grund af denne Atmosfære af Retskaffenhed, der omgav ham som et beskyttende Panser.

Rektoren talte langsomt, med en akademisk Retorik, der undertiden kunde stige til Svulst. Men der var et harmfyldt Sinds Kraft i hans Angreb paa „Femte Juni“ og paa Enslevs Forhold til dette Blad — „Frivolitetens og Korruptionens Hoforgan“, som han kaldte det. Han vakte Bevægelse ved at erklære, at mange Partifæller rundt om i Landet ikke alene med Forundring men ogsaa med Sorg og dyb Harme var Vidne til, at en af deres Førere, ja selve Partiets Æresformand gjorde sig personlig Fordel af en Bladindustri, der spekulerede i Folkets Fordærv.

Han sluttede sin lange Tale med at sige, at ingen vilde nægte